

gen er given. Hvis de ikke ere benyttede, forinden dette Finansaars Regnskab afsluttes, maa Autorisationen til deres Afholdelse fornys. Dette kommer selvfølgelig særlig til at gælde om Udgifter til offentlige Arbejder, fordi det for denne Slags Udgifter ikke i Forvejen kan beregnes paa Dag og Time, naar de kommer til Anyendelse. Naar man derfor gennemgaar Statsregnskaberne for de sidste 10 Aar, vil man finde, at der til offentlige Arbejder er opført i alt et Beløb af over 170 Mill. Kr. paa Finanslovene og Tillægsbevillingslovene tilsammentagne, men at der i de samme 10 Aar faktisk kun er kommet til Udgift 106 Mill. Kr. Der har altsaa været bevilget 64 Mill. Kr. mere, end der er kommet til Udgift. Dette betyder naturligvis ikke, at disse 64 Mill. Kr. ere blevne besparede, i alt Fald kun til Dels; men Grunden til denne meget store Forskel er den, at de samme Bevillinger ligesom Tordenskjolds Soldater marchere op undertiden 2 Gange, undertiden flere Gange. Det er Genbevillinger, som opføres, Tillægsbevillingslovene, som bevirke, at Bevillingernes samlede Sum tilsyneladende kommer til at udgøre et saa meget større Beløb end det, som reelt er kommet til Udgift. Hvilke ere nu de Momenter, som bevirke, at det er umuligt, navnlig for Udgifterne til offentlige Arbejder, at faa de faktisk afholdte Udgifter til at stemme nøje med Bevillingerne? Der er mange forskellige. For det første det, som jeg nævnedes før, at Finansloven opstilles 3 Fjerdingsaar, før Finansaaret begynder, og næsten 2 Aar, inden det udløber. Dernæst, at naar Bevillingen først er given, begynder ofte først Arbejdet paa Iværksættelsen af de Arbejder, som Udgifterne omfatte. Saa først, naar man har faaet Midlerne bevilgede, kan man tage fat paa Detailprojekteringen, Udarbejdelsen af Planerne i Enkelthederne, Udarbejdelsen af Konditionerne for Udbydelse af Arbejdet til Licitation, Afholdelse af Licitation osv. Dermed gaar meget ofte, i Særdeleshed da Finansloven ikke sjældent vedtages endogsaa efter 1. April, den første Sommer, som er Aarets Arbejdsperiode, og derved bliver Tiden for Arbejdets Paabegyndelse let forrykket et helt Aar. Naar saa Arbejdet er kommet i Gang, siger det sig selv, at der kan indtræde mangfoldige Omstændigheder, som paavirke, hvorvidt det bliver fremmet hurtigt eller mindre hurtigt. Der kan indtræde Hindringer paa Grund af Naturforholdene eller Vanskeligheder, som skyldes Konjunkturerne. Det kan blive nødvendigt at foretage For-

andringer i den lagte Plan. Ved de Arbejder, som ere udgivne i Entreprise, er man ikke Herre over, naar Entreprenørerne blive færdige. Man bestiller Skibe hos Værfterne og Vogne hos Vognfabrikkerne, men hvornaar de blive leverede, er Administrationen ikke altid Herre over. I mange Tilfælde skal efter Kontrakterne en Del af Pengene først udbetales en vis Tid efter, at Arbejdet faktisk er præsteret, saaledes at en Del af Summen faktisk holdes tilbage foreløbig. Naar saa Arbejdet er fuldført, kan der yderligere blive Forandringer deri at gøre eller Suppleringsarbejder at foretage; det er da ønskeligt at holde Bevillingen til Rede, for at kunne foretage disse Ændringer og Tillægsarbejder, som komme bagefter. Endelig vil den Maade, hvorpaa Lovene behandles og affattes her i Rigsdagen, ofte medføre, at der kommer Uoverensstemmelse mellem Bevilling og Regnskab. Lovene fremsættes her om Efteraaret og blive ofte først vedtagne helt ind i det næste Finansaar; for saa vidt der paa disse Love findes opført Udgiftssummer, bliver Forudsætningen for Udgifternes Afholdelse ofte helt forrykket. For at nævne et Eksempel: I forrige Samling vedtog vi en Lov om Anlæg af en Havn ved Skagen. Denne Lov blev stadfæstet den 15. Maj, men i Henhold til de Forhandlinger, som vare førte her i Rigsdagen, ansaa jeg mig forpligtet til, inden Arbejdet blev iværksat, at lade foretage en fornyet Undersøgelse af Spørgsmaalet: Øhavn eller Fastlandshavn. Denne Undersøgelse har taget hele Sommeren, og jeg har endnu ikke faaet nogen endelig Indberetning fra den derom nedsatte Kommission. Altsaa, dermed er Paabegyndelsen af Arbejdet paa Skagens Havn udskudt et Aar. Men i Henhold til Loven af 15. Maj 1903 bliver der ikke desto mindre baade for det løbende Finansaar og for det næste optaget de Bevillinger, som denne Lov hjemler. En lignende Virkning fremkommer ogsaa ved Forholdet imellem Finansloven og Tillægsbevillingsloven. Finansudvalget gør sin Behandling af Finansloven til 3die Behandling færdig i Slutningen af Februar, medens Tillægsbevillingsloven ikke forlader Finansudvalget før hen i Slutningen af Marts. Det forekommer derfor hyppigt, at der er Udgifter for det næste Finansaar, som man for at faa finansiel Hjælp til, putter ind paa Tillægsbevillingsloven, uagtet de i Virkeligheden vedkomme det næste Finansaar; herved fremkommer der atter en Uoverensstemmelse. Endelig skal jeg specielt for